

**RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK**

**XIVe KAMER**

**A R R E S T**

**nr. 222.007 van 11 januari 2013  
in de zaken A. I. 200.137/XIV-34.580  
II. 200.654/XIV-34.581**

In zake : I + II Gino PYSSON  
bijgestaan en vertegenwoordigd door  
advocaat Peter Crispyn  
kantoor houdend te 9030 Gent  
Mazestraat 16  
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de POLITIEZONE ARRO IEPER (5462)  
bijgestaan en vertegenwoordigd door  
advocaten Steve Ronse, Jonas Riemslaghe en Gees Meindert  
kantoor houdend te 8500 Kortrijk  
President Kennedypark 6/24  
bij wie woonplaats wordt gekozen

---

*I. Voorwerp van het beroep*

1.1. Het beroep in de zaak A. 200.137/XIV-34.580 (zaak I), ingesteld op 11 mei 2011, strekt tot de nietigverklaring van:

- de beslissing van het politiecollege van de PZ ARRO-Ieper van 5 april 2011 houdende het voornemen om af te wijken van het advies van de Tuchtraad en aan de verzoeker de zware tuchtstraf van de schorsing voor drie maanden met inhouding van 25% van zijn wedde op te leggen;
- de beslissing van het politiecollege van de PZ ARRO-Ieper van 3 mei 2011 waarbij aan de verzoeker de zware tuchtstraf van de schorsing voor drie maanden met inhouding van 25% van zijn wedde wordt opgelegd;
- de kennisgeving van de inwerkingtreding van de bij de beslissing van 3 mei 2011 aan de verzoeker opgelegde zware tuchtstraf;

1.2. Het beroep in de zaak A. 200.654/XIV-34.581 (zaak II), ingesteld op 15 juni 2011, strekt tot de nietigverklaring van de beslissing van het politiecollege van de PZ ARRO-Ieper van 3 mei 2011 waarbij aan de verzoeker de zware tuchtstraf van de schorsing voor drie maanden met inhouding van 25% van zijn wedde wordt opgelegd.

## *II. Verloop van de rechtspleging*

2. Bij arrest nr. 215.192 van 19 september 2011 is de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing in de zaak sub I verworpen. Bij arrest nr. 215.791 van 17 oktober 2011 is de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing in de zaak sub II verworpen.

De verzoeker heeft in beide zaken een verzoekschrift tot voortzetting van de rechtspleging ingediend.

De verwerende partij heeft in beide zaken een memorie van antwoord ingediend en de verzoeker heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Eerste auditeur Geert De Bleeckere heeft een verslag opgesteld.

De verzoeker heeft in beide zaken een verzoek tot voortzetting van het geding en een laatste memorie ingediend. De verwerende partij heeft in beide zaken een laatste memorie ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 21 november 2012.

Staatsraad Stephan De Taeye heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Pascal Lahousse, die loco advocaat Peter Crispyn, verschijnt voor de verzoeker, en advocaat Steve Ronse, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur Geert De Bleeckere heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

### *III. Voeging*

3. De zaken zijn dermate verknocht dat ze dienen te worden gevoegd.

### *IV. Feiten*

4. Wat de uiteenzetting van de feiten betreft, wordt verwezen naar 's Raads arresten nrs. 215.192 van 19 september 2011 en 215.791 van 17 oktober 2011.

### *V. Onderzoek van de middelen in de zaak sub II (200.654/XIV-34.581)*

#### *Zevende middel*

#### *Standpunt van de partijen*

5.1. De verzoeker voert in het zevende middel aan dat de bestreden beslissing genomen is met schending van artikel 3 van de tuchtwet, van de materiële motiveringsplicht en van het vermoeden van onschuld. Hij betoogt daarbij wat volgt:

“(…)

Het finaal enig weerhouden tuchtfact is volgens het politiecollege dat verzoeker morele dwang zou hebben uitgeoefend om sponsoring te bekomen - morele dwang die werd uitgeoefend vanuit de functie als politieambtenaar.

Teneinde in te gaan tegen het advies van de tuchtraad, dewelke geen der feiten bewezen verklaarde, motiveert het politiecollege dat dit blijkt uit de verklaringen van enerzijds De Backer Kurt en anderzijds van Frederic Deceuninck, ondersteund door een zinsnede uit de verklaring van Bart De Ridder en een verwijzing naar dhr. Becaert Jean - René.

Het is inderdaad een feit dat de heren Deceuninck en De Backer vuige verklaringen afleggen lastens verzoeker.

Nochtans :

a) is het niet toelaatbaar dat het politiecollege daar waar het haar niet goed uitkomt expliciet besluit alle verklaringen van dhr. Becaert als zijnde niet van toepassing te beschouwen wegens tegenstrijdigheden maar finaal de ene verklaring wel weer oprakelt als motief om af te wijken van het advies van de tuchtraad.

Inderdaad, ter gelegenheid van het voorstel van zware tuchtstraf (stuk 10, blz. 4 onderaan) oordeelt het politiecollege als volgt :

‘Overwegende dat het politiecollege zich dan ook vragen stelt bij de geloofwaardigheid van de heer Bekaert en oordeelt dat het aangewezen is om beide verklaringen van betrokken getuige, gezien de diverse inhoudelijke tegenstrijdigheden, als niet rechtmatig bewijsmiddel te beschouwen en bijgevolg niet verder in aanmerking te nemen in dit dossier.’

Door na te hebben geoordeeld deze verklaring niet als rechtmatig bewijsmiddel te beschouwen maar er toch op te steunen teneinde af te wijken van het advies der tuchtraad is dit motief niet deugdelijk, er is een tegenstrijdigheid in de motieven.

b) Daarentegen dient te worden gewezen op de inhoud van de door dhr. Bekaert afgelegde verklaring als volgt :

‘Ik kan u ook zeggen dat de hele heisa rond Gino Pysson werd georkestreerd door Deridder, en dit om dat deze de bedoeling had om het bestuur van de club over te nemen, dat dit niet is gelukt, en dat hij uit de kantine is gezet van het voetbal is gezet door Gino omdat hij rookte. Toen heeft hij zelfs gezegd vuile flik, ik vind je wel’. (stuk 5)

Hiermee raakt dhr. Bekaert aan de kern van de zaak, met name dat er zich strubbelingen hebben voorgedaan omtrent het bestuur van KFC Woesten, met finaal een bestuurswissel tot gevolg en waarbij zekere tenoren fel gebeten waren op verzoeker dewelke aanzien werd als een lid van de 'oude garde'.

Verzoeker verwijst naar zijn stuk 11, zijnde een uitprint van de nieuwe bestuurssamenstelling van KFC Woesten. De heer Bart Deridder is voorzitter geworden en dhr. Kurt Debacker bestuurslid.

Het is het kader van deze strubbelingen dat deze personen vuige verklaringen afleggen opzichts verzoeker.

Wat betreft Deridder dient daarenboven opgemerkt dat uit diens eigen verklaring zijn gebetenheid op verzoeker blijkt : hij werd blijkbaar terecht geverbaliseerd maar meent dit toch verzoeker te moeten aansmeren in een kader van verdachtmakerij.

Blijkbaar kan deze man het niet verkroppen te zijn geverbaliseerd wegens het rijden zonder rijbewijs, wat toch wel een ernstige overtreding is !!

Deridder verhaalt dat ook Deceuninck door verzoeker zou zijn geverbaliseerd wegens het niet dragen van de gordel zodat voor deze persoon ook dergelijk bijkomstig persoonlijk motief speelt.

Ter gelegenheid van de zitting voor de Tuchtraad op 16-02-11 heeft verzoeker twee krantenartikelen neergelegd waaruit blijkt dat twee van deze heren nu respectievelijk voorzitter en secretaris zijn van deze voetbalclub en zodoende deel

uitmaken van het nieuwe bestuur dat verzoeker weg wou (stuk 7).

Daarenboven leggen deze personen meerdere verklaringen af, de ene al gekker dan de andere, zonder dat in het kader van het vooronderzoek ook maar de minste moeite is gedaan om deze verklaringen na te gaan en te toetsen op hun waarheidsgehalte.

Dit dan nog abstractie makende van het gegeven dat er een 6tal sponsors van de voetbalclub zijn bevraagd op een totaal van grosso modo 170 !!

Een pertinente vaststelling die ook de tuchtraad heeft gemaakt !

Verzoeker heeft steeds formeel ontkend dat er ook maar iets waar is van de belastende verklaringen van deze lieden en er is geen reden om hun gezegdes boven deze van verzoeker te plaatsen, wat het politiecollege nochtans doet.

Het politiecollege is in de mogelijkheid geweest om in het kader van de bewijsvoering de verschillende gezegdes te objectiveren maar heeft dit niet gedaan, de consequentie daarvan moet zijn dat het niet kan om de wilde gezegdes van enkelen - in dubieuze omstandigheden gedaan - boven deze van verzoeker te plaatsen en zodoende te besluiten dat de feiten bewezen zijn.

Zulks is een manifeste inbreuk op het vermoeden van onschuld.

De feiten zijn geenszins bewezen en de motieven dewelke de tuchtoverheid aandraagt om het tegendeel te beweren zijn niet deugdelijk en in strijd met het vermoeden van onschuld.

Als zodanig is er evenmin sprake van een handeling of gedraging, zelfs buiten de uitoefening van het ambt, die een tekortkoming aan de beroepsplichten uitmaakt of die van aard is de waardigheid van het ambt in het gedrang te brengen, derwijze is artikel 3 politietuchtwet geschonden.

Het middel is gegrond in al zijn onderdelen.”

## 5.2. De verwerende partij repliceert in haar memorie van antwoord als volgt:

“(…)

Vooreerst dient erop gewezen te worden dat Uw Raad zich niet in de plaats van verwerende partij kan stellen bij de beoordeling van de feiten en het opleggen van de tuchtstraf. Dit maakt immers de discretionaire bevoegdheid uit van verwerende partij. Uw Raad kan enkel toetsen of verwerende partij niet kennelijk onredelijk heeft gehandeld. Dit is echter geenszins het geval.

Verwerende partij is er wel degelijk van overtuigd dat er, op basis van de twee verklaringen van de heer De Backer en de heer Deceuninck, samen genomen, terdege kan worden besloten dat er geen sprake meer is van twijfel.

Dienaangaande motiveerde zij op afdoende wijze in de bestreden beslissing:

‘m.b.t. de afzonderlijke niet bewezen feiten:

Het enkele feit dat zowel Debacker Kurt (uitbater van café Breugelhof te Woesten) als Deceuninck Frederic (uitbater van café Brazzaville te Woesten) onafhankelijk van elkaar verklaren dat zij beiden door Inspecteur Pysson Gino bedreigd, minstens onder druk gezet werden om sponsorgeld te betalen bewijst juist dat de ten laste gelegde feiten geen geïsoleerde incidenten betreffen. De feiten aangehaald door Debacker Kurt en Deceuninck Frederic vertonen ontegensprekelijk een zekere ‘samenhang’.

Debacker Kurt verklaarde o.m.: ‘Indien ik niet ging sponsoren zou hij alcoholcontrole organiseren in de nabijheid van de café en zorgen dat de café ging

gesloten worden. Ik ben daar niet op ingegaan doch Gino is hier verschillende keren binnen geweest waarbij hij klanten lastig viel. Zelfs toen mijn vrouw alleen in de café was, ik was toen nog aan het werken, heeft hij haar bedreigd door te zeggen dat hij kon zorgen dat de café ging gesloten worden, door controles en andere zaken'.

Deceunick Frederic verklaarde o.m.: 'Hij is hier dikwijls 's nachts binnengekomen en begon stelselmatig te zagen om te sponsoren en één keer dreigde hij ermee om met een combi voor de deur van de café te komen zodat de klanten zouden wegblijven'.

Het politiecollege acht de door Debacker Kurt en Deceuninck Frederic aangehaalde feiten bewezen om reden dat de getuigenissen van voornoemden grotendeels gelijklopend zijn. Bij arrest van 18 september 1995 oordeelde de Raad van State immers dat bij grotendeels gelijklopende getuigenissen uitgaande van meerdere personen, zelfs wanneer er verschillen zijn met betrekking tot detailkwesties, de tuchtoverheid de feiten als bewezen mag beschouwen ondanks het feit dat betrokkene ontkent. Ook de inspecteur-generaal baseert zich op dit arrest en acht de feiten bewezen.

De overige getuigenissen van het dossier bevestigen in meer of mindere mate hetgeen Debacker Kurt en Deceuninck Frederic verklaarden. In die zin verwijzen wij naar het verhoor De Ridder Bart die verklaarde dat Inspecteur Pysson Gino van achter de toog van de kantine zei: 'ik heb gehoord dat die De Ridder niet wil sponsoren. Ik zal hem wel vinden'. Zelfs de toenmalige voorzitter van KFC Woesten, Becaert Jean-René, moest Inspecteur Gino Pysson erop wijzen dat de mensen die sponsorgelden betalen dit op een spontane en vrijwillige manier moeten doen...

Ondanks de door de Inspecteur-generaal en de tuchtraad geuite twijfels omtrent de bewijswaarde van deze getuigenissen zijn wij van oordeel dat Inspecteur Pysson Gino ook hier de waardigheid van het ambt van politiefunctionaris in het gedrang heeft gebracht.'

Verwerende partij heeft dan ook op een terdege wijze zijn beslissing onderbouwd. Er kan daarbij wel degelijk worden gesteund op het arrest van Uw Raad van 18 september 1995 met nummer 55.192, in weerwil van wat er in het auditorsverslag in de schorsingsprocedure wordt beweerd, nu de feitelijkheden worden gesteund op 2 afzonderlijke verklaringen die op hun beurt weer steunen op andere verklaringen. Het louter ontkennen van deze feitelijkheden volstaat daarbij niet om de bewijskracht van de getuigenverklaringen te ontcrachten (RvS 10 oktober 2008, nr. 186.988).

Naar aanleiding van het bijkomend schriftelijk verweer van verzoeker na de beslissing van het Politiecollege van 5 april 2011 werden zijn grieven door verwerende partij andermaal grondig ontmoet:

'De stelling van de verdediging dat de beslissing van de tuchtoverheid de werkelijkheid zou miskennen wordt door het politiecollege formeel tegengesproken. In de beslissing werd wel degelijk rekening gehouden met de argumenten die zowel door de tuchtraad als de inspecteur-generaal werden geformuleerd. Bovendien werd, rekening houdend met de adviezen, beslist dat de oorspronkelijke sanctie van terugzetting in weddeschaal omgezet werd naar de schorsing bij tuchtmaatregel voor drie maanden, met een weddeverlies van vijftientwintig procent van de brutomaandwedge.

Het besluit van 5 april 2011 geeft wel degelijk antwoord op het oordeel van de Tuchtraad, vermeld op blz. 14 van het advies nr. VTH/010-029 van 16 maart 2011. In dit besluit werd specifiek gemotiveerd waarom het politiecollege, in tegenstelling tot de Tuchtraad, de ten laste gelegde feiten NIET als 'afzonderlijke niet bewezen

feiten' beschouwt, waardoor er, volgens het politiecollege, van redelijke twijfel helemaal geen sprake is.

In het zelfde besluit wordt tevens de bewering als zouden de feiten niet in de tijd te plaatsen zijn weerlegd wanneer gesteld wordt dat minstens de door Debacker Kurt en De Ridder Bart aangehaalde feiten in de tijd te situeren zijn, m.n. medio 2008.

Volgens het politiecollege bevat het dossier geen enkele concrete aanwijzing als zouden getuigen onbetrouwbaar en/of partijdig zijn. Hiermee is het politiecollege van oordeel dat het in zijn besluit van 5 april 2011 afdoende 'uitdrukkelijk' gemotiveerd heeft waarom het advies van de Tuchtraad niet werd gevolgd.'

De bestreden beslissing is bijgevolg wel degelijk gesteund op juiste en draagkrachtige motieven, in het bijzonder voor wat betreft het oordeel dat de tuchtvergrijpen afdoende bewezen zijn, minstens is het oordeel van verwerende partij ter zake niet kennelijk onredelijk.

Aangaande de waarachtigheid van de bedoelde verklaringen wordt in de bestreden beslissing het volgende opgemerkt:

'De tuchtraad vermeldt in haar advies:

Aan de rechten van de verdediging wordt voldaan als aan het personeelslid de mogelijkheid wordt geboden om binnen de dertig dagen, na kennis te hebben genomen van het inleidend verslag, zijn schriftelijk verweer neer te leggen voor zover hij de mogelijkheid heeft om alle stukken van het tuchtdossier in te zien en gehoord wordt door de tuchtoverheid.

Dit neemt niet weg dat, naar de bewijswaarde van de verklaringen toe, de tuchtoverheid een risico neemt als ze beslist om het betrokken personeelslid in het vooronderzoek in het ongewisse te laten over feiten waarover een verklaring werd afgelegd. Het risico bestaat erin dat het personeelslid, als het daartoe de mogelijkheid krijgt, de feiten betwist en zijn verklaringen niet ongeloofwaardig zijn met als gevolg dat de waarheid, door de tegenstrijdige verklaringen van een getuige en van het personeelslid, niet meer kan worden achterhaald.

(...)

Daarbij komt dat nergens de moeilijkheden werden onderzocht die het gevolg waren van de verandering van het bestuur van voetbalclub Woesten en die blijkbaar de gemoederen in de landelijke omgeving in enige mate hebben verhit. Hierover deelt betrokkene op de zitting van de tuchtraad mee dat het nieuwe bestuur van de voetbalclub, dat betrokkene niet genegen is, is samengesteld uit Bart Deridder, als voorzitter, Dirk Roquet, als secretaris, en Kurt debakker als bestuurslid. Ook dit gegeven werd niet onderzocht. Daarbij is het minstens merkwaardig dat de voorzitter, de secretaris en bestuursleden onder druk zouden moeten gezet worden om hun eigen voetbalclub te sponsoren. Naar de geloofwaardigheid van de getuigen toe was het zeker nuttig de omstandigheden van de bestuurswissel verder te onderzoeken nu de klachten over beweerd misbruik bij het overijverig zoeken naar sponsors voor de club niet van derden die met de club verder geen uitstaans hadden uitging maar wel voornamelijk van leden van het huidig bestuur van de club. Het politiecollege wenst in dit kader op te merken:

- dat de heer Pysson zijn bedenkingen aangaande de geplande bestuurswissel aan bod had kunnen brengen op de hoorzitting die door de hogere tuchtoverheid werd georganiseerd op 9 november 2010

- dat betrokkene toen zelf al afwezig was en zich liet vertegenwoordigen door zijn advocaat, tuchtverdediger en een personeelslid. Tijdens de hoorzitting werd géén melding gemaakt van een bestuurswissel

- dat ook in de ingediende verweerschriften nergens verwezen wordt naar

moeilijkheden die het gevolg waren van de verandering van het bestuur van voetbalclub Woesten

- dat tijdens de eerste zitting van de tuchtraad, die plaatsvond op 11 januari 2011, door de verdediging evenmin melding werd gemaakt van een bestuurswissel

De bewering van de heer Pysson dat het bestuur van de voetbalclub betrokkene gewoon weg wou kwam slechts aan bod bij het einde van de debatten voor de tuchtraad, op 16 februari 2011. Het is op zijn minst merkwaardig dat dit argument niet door de verdediging naar voren werd gebracht vooraleer een voorstel van zware tuchtstraf werd geformuleerd. Op dat moment had de tuchtoverheid immers nog bijkomende onderzoeksdaeden kunnen verrichten om de geloofwaardigheid van deze getuigen te toetsen. Aangezien de verdediging naliet om dit argument tijdens het tuchtonderzoek naar voren te brengen, kon het politiecollege de geloofwaardigheid van deze bewering niet onderzoeken.

De opmerkelijke timing van de heer Pysson om de bestuurswissel in de voetbalclub aan bod te brengen voor de tuchtraad, is mogelijk te verklaren als 'een ingeving van het moment' en een ultieme poging om verwarring te zaaien over de geloofwaardigheid van enkele getuigen. Voor de tuchtoverheid toont dit in elk geval aan dat er wel degelijk samenhang bestaat tussen de verschillende verklaringen, hetgeen de argumentatie van de tuchtoverheid versterkt dat de feiten als bewezen kunnen beschouwd worden. Van redelijke twijfel kan immers geen sprake zijn, temeer daar niet alle getuigenissen afkomstig zijn van bestuursleden van de voetbalploeg.

Volgens de tuchtoverheid komt de betrouwbaarheid en de onpartijdigheid van de getuigen dan ook niet in het gedrang. Het dossier bevat ter zake geen enkele concrete aanwijzing als zouden getuigen onbetrouwbaar en/of partijdig zijn.'

Verzoeker maakt met zijn betoog niet aannemelijk dat de gedane vaststelling in de bestreden beslissing artikel 3 van de Politietuchtwet, de materiële motiveringsplicht of het vermoeden van onschuld schenden. Verwerende partij kon haar beslissing rechtens steunen op de twee gelijklopende getuigenissen die op hun beurt weer steunen op de andere aangehaalde verklaringen. Uit het dossier blijkt nergens dat beide betrokkenen in aanraking kwamen met verzoekende partij omwille van verkeersovertredingen. De heren De Backer en Deceuninck kunnen dan ook geen ergernis worden verweten omwille van een bekeuring. Ten andere kan men de vraag stellen in welke mate het gegeven dat men ooit bekeuringen heeft gekregen van verzoekende partij, aanleiding kan geven tot een ongeloofwaardige getuigenis jegens verzoekende partij.

Verzoeker heeft de verklaringen van de getuigen in verband gebracht met de bestuurswissel binnen de voetbalclub KFC Woesten. Hier dient te worden opgemerkt dat de heer Deceuninck géén lid is van het bestuur van de voetbalclub. Daarenboven, wat de heer De Backer betreft dient te worden opgemerkt dat deze ten tijde van zijn verklaring, m.n. op 3 juni 2010, nog geen lid was van het bestuur van de voetbalclub. (Zulks kan afgeleid worden uit de verklaring van de heer Becaert van 15 oktober 2010 waarbij werd gesteld 'Ik kan u ook zeggen dat de hele heisa rond Gino Pysson werd georkestreerd door Deridder, en dit omdat deze de bedoeling had het bestuur over te nemen, dat dit niet gelukt is, [...]'.) Het valt dan ook niet in te zien waarom verwerende partij de getuigenissen van beide heren in twijfel diende te trekken. Verzoeker maakt met zijn betoog niet aannemelijk dat de 'kern'-getuigen, m.n. de twee getuigenissen waarop de bestreden beslissing in hoofdzaak is gebaseerd, waarvan enkel de heer De Backer, op heden, maar bestuurslid is (hetgeen verzoeker in zijn verzoekschrift zelfs niet aanhaalt) ongeloofwaardig zouden zijn. Met zijn betoog slaagt verzoeker er in elk geval niet in de vaststelling dat het dossier ter zake geen enkele concrete aanwijzing als

zouden de getuigen onbetrouwbaar en/of partijdig zijn, te vitiëren.

Daarenboven kan worden opgemerkt dat de verklaring van de heer Becaert, waarnaar wordt verwezen in het auditorsverslag in de schorsingsprocedure, vermeldt dat reeds op 15 oktober 2010 de vermeende coup van de heer De Ridder zou zijn mislukt. Verzoeker verkeerde dus wel degelijk in de mogelijkheid om dit gegeven in zijn verdediging naar voren te brengen daar hij verantwoordelijk was voor de sponsoring van de voetbalploeg. Verzoeker slaagt met zijn betoog er dan ook geenszins in de vaststelling uit de bestreden beslissing dat de opmerkelijke timing een ultieme poging uitmaakt om verwarring te zaaien over de geloofwaardigheid van enkele getuigen te doen wankelen, waardoor zij terecht kon stellen dat zulks de argumentatie van de tuchtoverheid dat de feiten als bewezen kunnen worden beschouwd versterkt.

De verwerende partij heeft dan ook redelijkerwijze geoordeeld dat de feiten wel degelijk bewezen kunnen worden geacht. Het zevende middel is dan ook ongegrond.”

5.3. De verzoeker stelt in zijn memorie van wederantwoord wat volgt:

“1) In de uitoefening van zijn wettigheidsstoezicht is de Raad van State inderdaad niet bevoegd zijn beoordeling van de feiten in de plaats te stellen van die van de bevoegde administratieve overheid.

Hij is enkel bevoegd na te gaan of die overheid de haar toegekende appreciatiebevoegdheid naar behoren heeft uitgeoefend, met name of zij is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens (gegevens die in feite en in recht juist zijn), of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond ervan in redelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

2) Om de redenen zoals uitgedrukt in het inleidend verzoekschrift meent verzoeker dat dit in casu niet zo is.

De feitelikheden en de visie van verzoeker zijn extensief onderzocht door de auditeur in diens verslag in het kader van de schorsingsprocedure. Ook deze komt tot de vaststelling dat de redenen die de tuchtoverheid aandraagt niet kunnen overtuigen en dat niet naar recht en redelijkheid tot het besluit kan worden gekomen dat de feiten bewezen zijn.

Hierbij speelt eveneens het gegeven dat elk onderzoek ten ontlaste ontbreekt en dat verzoeker nogmaals alle door hem aangebrachte elementen doorheen de procedure terzake herneemt evenals de bevindingen van de tuchtraad op dit vlak tot de zijne maakt.

Ook uw Raad heeft dit bijgevallen in het gewezen arrest waarbij de schorsing is afgewezen, om reden dat de bestreden beslissing reeds volledig uitwerking had gekregen.

3) Daar waar verwerende partij aktueel in extenso verwijst naar eerdere motiveringen verwijst verzoeker naar wat hij reeds terzake dit middel heeft ontwikkeld in het inleidend verzoekschrift.

4) Vastgesteld dient wel dat verwerende partij ook in haar memorie van antwoord nogmaals terugkomt op de verklaring van dhr. Becaert maar in alle talen zwijgt over de vaststelling dat het ongerijmd is te steunen op deze verklaring in een poging om te verklaren waarom men afwijkt van het advies van de tuchtraad terwijl tevoren formeel was gesteld dat getuige Becaert ongeloofwaardig zou zijn en diens

verklaringen niet verder in aanmerking kunnen worden genomen.

Het komt er op neer dat verwerende partij een dubbele moraal hanteert : daar waar het haar niet uitkomt dienen de integrale verklaringen van deze persoon te worden geweerd, daar waar het haar wel uitkomt grijpt zij ernaar terug.

5) Verder poogt verwerende partij de feitelijke achtergrond te minimaliseren en hierbij zelfs poneert dat uit het dossier niet zou blijken dat de heren Deridder en Deceuninck zijn geverbaliseerd wegens verkeersinbreuken en dit door hen aan verzoeker verweten is.

Het past te verwijzen naar de eigen verklaring van dhr. Bart De Ridder :

‘Ik ben toen verschillende keren door hem gecontroleerd geweest terwijl ik de kinderen naar school bracht. Ik was steeds in regel doch ik voelde dat duidelijk als een misbruik van zijn functie omdat ik niet wilde sponsoren.

In september - oktober verleden jaar was ik geschorst en bracht ik de kinderen naar school. Ik kruiste een anoniem voertuig met Gino Pysson en Donald Deplacie terwijl het enkel Gino Pysson was die me kon herkennen. Ik heb dat niet betwist en heb in mijn verklaring laten toevoegen dat Gino mij chanteerde om te sponsoren ....

Frederick Deceuninck werd gecontroleerd door Gino omdat hij geen gordel droeg ....’

Het past eveneens te verwijzen naar de eigen verklaring van dhr. Frederic Deceuninck :

‘ .... Hij zegde dat ik gezien had dat ik gereden had zonder gordel en dat zijn collega een PV wilde opstellen ....’

Verzoeker maakt zodoende wel degelijk aannemelijk dat beide heren in een geanimeerde verhouding stonden opzichts hemzelf.

Wat dhr. De Backer en de bestuurswissel bij KFC Woesten betreft is verwerende partij niet ernstig. De bestuurswissel was een polemiek van 'oude garde' versus 'nieuwe garde' en de kampen bestonden uiteraard al van voor de bestuurswissel officieel een feit was. Hoe triest het ook is dat dergelijke zaken er aanleiding toe zijn om iemand die men tot het andere kamp kwalificeert ook nog in zijn professioneel leven te gaan raken.

6) Verwerende partij ontwijkt andermaal de vaststelling dat zij geen enkel onderzoek ten ontlaste heeft gedaan noch een poging heeft ondernomen om de verklaringen die zij als ‘belastend’ wenst weerhouden te zien te objectiveren middels nadere onderzoeken.

Waarschijnlijk beseft verwerende partij ook wel waar het schoentje wringt maar opteert zij er voor de ogen te sluiten voor de realiteit in een vage veronderstelling de werkelijkheid te kunnen veranderen door ze te negeren.

7) Wat 'timing' betreft dient er nogmaals op gewezen dat verzoeker van in den beginne de verklaringen die hem worden tegengeworpen heeft betwist op hun waarachtigheid.

Het middel is gegrond.”

5.4. In haar laatste memorie laat de verwerende partij nog gelden dat het loutere feit dat in casu geen vijf getuigenverklaringen voorliggen en dat hierdoor de voorliggende getuigenverklaringen aan bewijskracht zouden moeten inboeten, niet kan overtuigen en zelfs arbitrair is, temeer nu de verklaringen van burgers gericht zijn tegen een politie-inspecteur uit een wat minder bevolkte omgeving alwaar nog veel sociale controle is. Nodeloos gezegd dat het

redelijkerwijs niet kan ontkend worden dat het niet evident is om burgers te vinden die bereid zijn te getuigen tegen een persoon met dergelijke functie. De afgelegde verklaringen werden ook afgewogen en beslist werd dat deze samengenomen wel degelijk tot de vaststelling leiden dat de feitelijkheden bewezen werden. In die zin meent de verwerende partij “aanspraak te kunnen maken” op de toepassing van ’s Raads arrest nr. 55.192 van 18 september 1995, nu de feitelijkheden worden gesteund op die afzonderlijke verklaringen die gelijklopend zijn en op hun beurt steun vinden in andere verklaringen.

Met betrekking tot de voldoende concrete informatie omtrent het tijdstip van de feiten stelt de verwerende partij dat in de bestreden beslissing wel degelijk een afdoende afweging wordt gemaakt met betrekking tot de situering in tijd. De vermelding van “medio 2008” is dienaangaande voldoende aannemelijk en concreet om zich te kunnen verdedigen. Voorts werd er volgens de verwerende partij wel degelijk een onderzoek ten ontlaste gevoerd. Door de inspecteur-generaal werd in die zin vastgesteld dat de verklaringen van Fossaert en Verschaeve aangaande het dwingen tot een sponsorbijdrage niet werden weerhouden. Alvast kan men niet ernstig beweren dat de verwerende partij vooringenomen was. Zij heeft immers haar mening -met name het voornemen om de verzoeker in weddeschaal terug te zetten- bijgestuurd na het niet-bindend advies van de tuchtraad. Met betrekking tot de waarachtigheid van de verklaringen betoogt de verwerende partij dat, waar er wordt beweerd dat de verklaringen dienen te komen vervallen nu elk van de getuigen zou geverbaliseerd zijn door de verzoeker, volstaat het op te merken dat nergens uit het dossier blijkt dat Kurt De Backer en Frederic Deceuninck door de verzoeker werden bekeurd. In die zin tracht de verzoeker ook verwarring te zaaien waar hij verwijst naar de verklaring van Bart De Ridder die wel zou zijn bekeurd en de verklaring van Frederic Deceuninck die verklaarde: “Hij zegde dat ik gezien had dat ik gereden had zonder gordel en dat zijn collega PV wilde opstellen”. Hieruit kan niet worden afgeleid dat Frederic Deceuninck werd geverbaliseerd. Meer zelfs, hieruit kan worden afgeleid dat de verzoeker ervoor zou “gezorgd” hebben dat Frederic Deceuninck niet werd geverbaliseerd. In die zin kan van Kurt De Backer en Frederic Deceuninck dan ook

niet ernstig beweerd worden dat zij bekeuringen zouden hebben gekregen die tot enige ergernis zouden kunnen leiden. Wat Bart De Ridder betreft, dient men de vraag te stellen of het gegeven dat men ooit een bekeuring heeft gekregen van de verzoeker, aanleiding kan geven tot het ongeloofwaardige karakter van de getuigenis jegens deze laatste.

Het auditoraatsverslag houdt geen rekening met het gegeven dat Frederic Deceuninck géén lid is van het bestuur van de voetbalclub. Ook wordt abstractie gemaakt van het feit dat Kurt De Backer ten tijde van zijn verklaring op 3 juni 2010 nog geen lid was van het bestuur van de voetbalclub. Het feit dat er volgens Jean-René Becaert en de verzoeker problemen zouden zijn geweest in het bestuur, doet de verklaringen van Frederic Deceuninck en Kurt De Backer dan ook niet wankelen. Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat (a) twee van de drie getuigen op het moment van de verklaringen geen lid waren van het bestuur van de voetbalploeg en (b) de bewering dat het bestuur de verzoeker weg wou slechts aan bod kwam op het einde van de debatten voor de tuchtraad op 16 februari 2011. Het is daarbij zeer bedenkelijk dat een persoon, die bijzonder veel tijd steekt in het vinden van sponsors voor een voetbalclub, niet zeer nauw bij deze club betrokken zou zijn. Het is dan ook zeer bedenkelijk dat de verzoeker niet eerder op de hoogte zou geweest zijn van de interne strubbelingen in het bestuur. De verzoeker maakt zulks alvast niet aannemelijk. De verwerende partij ziet dan ook niet in op welke wijze haar oordeel dat het verweer van de verzoeker in die zin als “een ingeving van het moment” dient te worden beschouwd en als een ultieme poging om verwarring te zaaien over de geloofwaardigheid van enkele getuigen, geen stand zou houden. Zij heeft dan ook terecht geoordeeld dat dit verweer grondslag mist, nu enerzijds van redelijke twijfel geen sprake kan zijn gezien niet alle getuigenissen afkomstig zijn van bestuursleden van de voetbalploeg en anderzijds de verzoeker tijdens geheel het tuchtonderzoek nooit heeft opgeworpen dat de bestuurswissel een invloed zou hebben op de getuigenissen, dan in het laatste stadium. Ten overvloede kan worden opgemerkt dat het gegeven dat niet op elk argument ter verweer werd geantwoord, niet maakt dat er sprake is van een niet afdoende motivering van de bestreden beslissing. Immers, zolang de argumenten

van de motivering volstaan om de beslissing te dragen, is er sprake van een afdoende motivering.

### *Beoordeling*

5.5. Het komt de Raad van State niet toe om in hoger beroep uit te maken wat, naar zijn oordeel, de juiste toedracht is van het aan de tuchtstraf ten grondslag liggende feit. Hij vermag wel na te gaan of de tuchtoverheid, gelet op de gegevens van het administratief dossier, rechtmatig tot haar voorstelling betreffende de toedracht van het aan de verzoeker ten laste gelegde feit is gekomen en in redelijkheid heeft kunnen vaststellen dat dit feit als voldoende bewezen voorkomt.

5.6. De verwerende partij beschouwt de aan de verzoeker ten laste gelegde feiten als bewezen “voor wat betreft de morele dwang op personen om sponsoring te bekomen”. Blijkens de motivering van de bestreden beslissing zijn deze feiten enerzijds het onder druk zetten van Kurt Debacker en Frederic Deceuninck, beiden café-uitbaters, om de voetbalclub KFC Woesten te sponsoren, en anderzijds het onder druk zetten van Bart De Ridder om sponsoring te bekomen.

5.7. Vooreerst wordt vastgesteld dat de tuchtraad in zijn advies omstandig heeft gemotiveerd waarom de als tuchtvergrijp gekwalificeerde feiten niet voor bewezen kunnen gehouden worden. De tuchtraad heeft onder meer het volgende gesteld:

- met betrekking tot Bart De Ridder:

“De beweerde uitlating van Gino Pysson ‘Ik heb gehoord dat die De Ridder niet wil sponsoren. Ik zal hem vinden’ is niet bewezen. Gino Pysson ontkent deze uitlating. Het was daarenboven zeer eenvoudig om door verder onderzoek na te gaan of deze beschuldiging al dan niet terecht werd geuit; zo zou het volstaan hebben om aan De Ridder te vragen of anderen deze uitlating, die duidelijk niet rechtstreeks aan De Ridder gericht was, gehoord hadden. Tegenbewijs is zelfs niet mogelijk omdat er door De Ridder geen voldoende nauwkeurig bepaalde periode werd vermeld waarin de feiten plaatsvonden.

De Ridder was geen getuige van wat Gino Pysson in Café Brazzaville zou gezegd hebben op een evenmin niet nader bepaalde datum. Ook dit feit, dat wordt betwist door Gino Pysson, wordt geenszins bewezen door de verklaring. Ook dit

had nader kunnen onderzocht worden door de datum te laten verduidelijken en door mogelijke getuigen te ondervragen.

De Ridder Bart voelde zich gezocht omdat hij verschillende malen werd gecontroleerd toen hij zijn kinderen naar school voerde. Ook hier ontbreken zowel de frequentie als de voldoende nauwkeurig bepaalde periodes. Trad Gino Pysson alleen op of was hij vergezeld van een collega als de controles plaatsvonden? Terughoudendheid bij de bevolking kan niet als uitleg worden gegeven voor het feit dat aan De Ridder Bart, die alles behalve terughoudend is in zijn verklaring, niet om verduidelijking van de periodes werd gevraagd en verder binnen het korps werd nagegaan welke de omstandigheden waren waarin de beweerde feiten waarover De Ridder klaagt, eventueel plaats zouden gevonden hebben.

Dat de patrouille waarvan betrokkene deel uitmaakte een proces-verbaal opgesteld heeft tegen een bestuurder die reed ondanks een rijverbod - zo legt de tuchtraad het dubbelzinnige woord 'geschorst' uit - is zo normaal dat De Ridder het proces-verbaal zelfs niet heeft betwist. Hij zou wel verklaard hebben dat betrokkene hem onder druk wenste te zetten om te sponsoren. De datum van het proces-verbaal kon worden opgezocht in het ISLP. De collega met wie betrokkene dienst deed kon worden ondervraagd over de rol van betrokkene en zijn al dan niet geuite motieven. Ook dient rekening gehouden te worden met het feit dat een bestuurder die wordt betrapd op een verkeersinbreuk niet meteen geneigd is de verbalisanten, die hij de schuld geeft voor de bestraffing van het de door hem gepleegde overtreding, niet meteen genegen is. Overheden dienen hun politieambtenaren tegen dergelijke houding te beschermen. Waarom werd de beweerde verklaring als zou Gino Pysson De Ridder chanteren, zo die al in die verklaring stond, niet verder onderzocht?"

- met betrekking tot Kurt Debacker:

"De Backer Kurt stelt dat hij twee jaar voordien onder druk werd gezet door Gino Pysson om te sponsoren voor de voetbal onder de bedreiging dat hij alcoholcontroles zou organiseren in de nabijheid van het café uitgebaat door De Backer Kurt indien deze zou weigeren. De Backer Kurt is daar niet op ingegaan.

Pysson Gino zou ook verschillende malen klanten lastig gevallen hebben.

Hij zou de vrouw van De Backer Kurt bedreigd hebben met een sluiting van het café door controles en andere zaken.

Het gaat over feiten die twee jaar voordien plaats zouden gevonden hebben. Er werd geen enkele verduidelijking naar periode waarop deze bedreigingen zouden geuit zijn gevraagd. Er werd evenmin gevraagd of deze bedreigingen werden geuit in het bijzijn van andere getuigen. De echtgenote van De Backer Kurt werd niet ondervraagd over de bedreigingen waarvan zij het slachtoffer zou geweest zijn. Aan De Backer Kurt werd zelfs niet gevraagd waarom hij dit niet onmiddellijk gemeld heeft aan de overheden. Ook werd geen enkele poging ondernomen om de beweerde bedreigingen in de tijd te situeren om een tegenbewijs mogelijk te maken. Waarom de echtgenote of de partner van De Backer Kurt niet werd gehoord blijft een raadsel zoals het ook een raadsel blijft waarom betrokkene niet werd ondervraagd over al die beschuldigingen geuit door het nieuwe bestuur van FC Woesten. Ook valt te betreuren, het weze herhaald, dat geen verdere uitleg werd verschaft over de bestuurswissel van de FC Woesten en de omstandigheden waarin dit gebeurde.

Niet alleen zijn de feiten die door de schaarse getuigen worden aangehaald vaag, onmogelijk in de tijd te situeren of onvoldoende onderzocht maar ook de geloofwaardigheid van een deel van de getuigen en dan nog zij die de sponsortechnieken van Gino Pysson aanvechten is zeer bedenkelijk nu de meerderheid van hen deel uitmaakt van het nieuwe bestuur van FC Woesten."

- met betrekking tot Frederic Deceuninck:

“Naast het hierboven vermelde feit zou volgens deze getuige betrokkene dikwijls in de nacht binnengekomen zijn in de instelling om te zagen over sponsors waarbij hij er eenmaal mee gedreigd heeft om een combi voor de deur te zetten zodat de cliënten zouden wegblijven. Ook dit feit wordt formeel betwist. De getuige geeft geen enkele verduidelijking over de data waarop deze feiten zouden gebeurd zijn. Ook werd geen enkele verduidelijking gegeven over mogelijke klanten die de houding en dreigementen van betrokkene zouden hebben gehoord. Evenmin werd nagegaan of in de zone een politieambtenaar zijn combi tijdens zijn dienst kan plaatsen voor een welbepaalde drankgelegenheid zonder dat dit onmiddellijk door een optreden van zijn hiërarchische meerderen zou worden beëindigd en op gepaste wijze gestraft. Het voordurend gezaag over sponsors moet toch door andere bezoekers van de drankgelegenheid opgemerkt zijn. Geen enkel onderzoek werd gevoerd om deze losse beweringen hard te maken. Deze beweringen kunnen onmogelijk in de tijd worden bepaald. Betrokkene ontkent en kan omdat de periode niet bepaald is geen tegenbewijs leveren.

Het is waar dat De Ceuninck geen lid is van het nieuwe bestuur van FC Woesten.”

5.8. Op grond van onder meer de voormelde vaststellingen heeft de tuchtraad in zijn advies besloten dat redelijke twijfel de vervolgde partij ten goede moet komen en dat deze afzonderlijke niet bewezen feiten, zelfs samen genomen, onmogelijk als rechtmatig bewijs kunnen gelden omdat redelijk kan getwijfeld worden aan de aantijgingen waarvan betrokkene het slachtoffer was.

5.9. De tuchtoverheid stelt hier in haar intentie om af te wijken van het advies van de tuchtraad vooreerst tegenover dat de verklaringen van Kurt Debacker en Frederic Deceuninck over het onder druk zetten om sponsorgelden te bekomen gelijklopend zijn en dat het bijgevolg niet om geïsoleerde feiten gaat, maar om feiten die een zekere samenhang vertonen. Op grond van de vaststelling dat beide verklaringen grotendeels gelijklopend zijn, acht de tuchtoverheid de feiten bewezen. Het loutere feit dat meerdere personen in algemene bewoordingen verklaren dat de verzoeker hen onder druk heeft gezet om te sponsoren, is op zich evenwel geen voldoende bewijs dat de verzoeker dit effectief heeft gedaan, indien hij die feiten, die niet nauwkeurig in de tijd te situeren zijn, ontkent en indien de tuchtoverheid verder geen afdoende onderzoek ten ontlaste heeft verricht, hoewel de mogelijkheden daartoe bestonden, zoals de tuchtraad omstandig heeft uiteengezet. De tuchtraad heeft er eveneens terecht op gewezen dat door het

ontbreken van enig onderzoek het leveren van een tegenbewijs onmogelijk is gemaakt door het ontbreken van voldoende concrete informatie over het tijdstip van de feiten. Dat in de bestreden beslissing wordt gesteld dat deze feiten zich situeren “medio 2008” doet hieraan geen afbreuk, vermits dit een al te rekbare tijdsperiode is.

5.10. Voorts dient te worden aangenomen dat er redenen zijn om te twijfelen aan de waarachtigheid van de verklaringen tegen de verzoeker. Vooreerst kwamen de getuigen Frederic Deceuninck en Bart De Ridder in het verleden met de verzoeker in aanraking omwille van verkeersovertredingen, hetgeen kennelijk tot enige ergernis bij hen heeft geleid. Verder heeft de verzoeker de verklaringen van de getuigen in verband gebracht met de bestuurswissel binnen de voetbalclub KFC Woesten, waarbij dient vastgesteld dat Bart De Ridder en Kurt De Backer, respectievelijk als voorzitter en lid, deel uitmaken van het nieuwe bestuur. De tuchtoverheid stelt daarover in haar intentie om af te wijken van het advies van de tuchtraad dat de verzoeker dit gegeven laattijdig zou opgeworpen hebben. Het is evenwel niet duidelijk wanneer de bedoelde bestuurswissel heeft plaatsgevonden. Uit de verklaring van getuige Jean-René Becaert van 15 oktober 2010 blijkt in ieder geval dat de bestuurswissel op dat tijdstip nog niet doorgevoerd was. Die verklaring maakt weliswaar duidelijk dat er reeds vóór 15 oktober 2010 problemen waren binnen het bestuur, maar daarmee is niet aangetoond dat de verzoeker hiervan kennis had. Dat de verzoeker pas op de tweede hoorzitting voor de tuchtraad gewag gemaakt heeft van de bestuurswissel, is derhalve mogelijks te wijten aan het feit dat die bestuurswissel op dat ogenblik pas recent was doorgevoerd. Bovendien, zelfs indien de verzoeker reeds vroeger het argument van de bestuurswissel had kunnen opwerpen, dan nog is het zo dat de tuchtraad dit argument in zijn advies betrokken heeft, zodat de tuchtoverheid hiermee rekening diende te houden bij het formuleren van haar intentie om af te wijken van het advies van de tuchtraad.

5.11. Vastgesteld wordt dat de tuchtoverheid feiten voor bewezen heeft gehouden op grond van een aantal overeenstemmende verklaringen omtrent feiten die evenwel niet nauwkeurig in de tijd gesitueerd zijn en waarvan de objectiviteit bij gebrek aan verder onderzoek in vraag gesteld kan worden, terwijl de verzoeker deze feiten ontkent. De tuchtoverheid heeft aldus niet in redelijkheid kunnen oordelen dat de feiten bewezen zijn en als tuchtvergrijp kunnen gekwalificeerd worden. De bestreden beslissing schendt zodoende artikel 3 van de Tuchtwet, de materiële motiveringsplicht en het vermoeden van onschuld.

Het middel is gegrond.

#### *VI. Ontvankelijkheid van het beroep in de zaak sub I (200.137/XIV-34.580)*

##### *A. Exceptie van onontvankelijkheid van het beroep wat de eerste en de derde bestreden beslissing betreft*

##### *Standpunt van de partijen*

6.1. De verwerende partij werpt in haar memorie van antwoord op dat het beroep alleen ontvankelijk is wat betreft de tweede bestreden beslissing. De eerste bestreden beslissing is immers slechts een voorbereidende handeling en de derde bestreden beslissing -de kennisgeving van de tuchtstraf- betreft slechts een loutere uitvoeringsmaatregel.

6.2. De verzoeker stelt in zijn memorie van wederantwoord het oordeel dat in 's Raads arrest nr. 215.192 van 19 september 2011 terzake werd ingenomen niet te betwisten.

##### *Beoordeling*

6.3. Een beslissing waarbij de tuchtoverheid het voornemen uit om af te wijken van het advies van de tuchtraad heeft een voorbereidend karakter en

bepaalt de rechtstoestand van de betrokkene niet definitief. De kennisgeving van de datum van inwerkingtreding van een tuchtstrafbeslissing is geen beslissing die de rechtstoestand van de verzoeker wijzigt, maar slechts een uitvoeringsmaatregel die niet met een annulatieberoep kan bestreden worden.

6.4. De exceptie is gegrond. Het beroep is onontvankelijk in zoverre dit tegen de eerste en de derde bestreden beslissing is gericht.

*B. Ambtshalve – ontvankelijkheid wat de tweede bestreden beslissing betreft*

7. Gelet op het gegrond bevinden van het beroep in de zaak sub II (200.654/XIV-34.581) heeft het beroep in de zaak sub I, in zoverre dit tegen de tweede bestreden beslissing is gericht, geen voorwerp meer.

8. Om de redenen eigen aan de zaak is het gepast de kosten van het beroep ten laste van de verwerende partij te leggen.

## **BESLISSING**

**1. De zaken nrs. A. 200.137/XIV-34.580 en 200.654/XIV-34.581 worden gevoegd.**

**2. De Raad van State vernietigt de beslissing van het politiecollege van de PZ ARRO-Ieper van 3 mei 2011 waarbij aan de verzoeker de zware tuchtstraf van de schorsing voor drie maanden met inhouding van 25% van zijn wedde wordt opgelegd.**

**De Raad van State verwerpt het beroep in de zaak G/A. 200.137/XIV-34.580.**

**3. De verwerende partij wordt verwezen in de kosten van de beroepen tot nietigverklaring en van de vorderingen tot schorsing, begroot op 700 euro.**

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van 11 januari 2013, door de Raad van State, XIVE kamer, samengesteld uit:

|                      |                  |
|----------------------|------------------|
| André Beirlaen,      | kamervoorzitter, |
| Carlo Adams,         | staatsraad,      |
| Stephan De Taeye,    | staatsraad,      |
| bijgestaan door      |                  |
| Christophe Verhaert, | griffier.        |

**De griffier**

**De voorzitter**

**Christophe Verhaert**

**André Beirlaen**